

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατ' Αύγουστον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 8

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

παιδιά τῷ ἐξεβαλλον μὲ σέβας τὸν μικρὸν τῶν πύλων, τὰ δὲ κοράσια τῷ ἑκαμνον ὑπόκλιον, καὶ ὁ Ἄνδρσεν ἐθώπευε τὰς παρειαίς των. Ἄλλοτε, ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν οἶκόν του ἐν Κοπενάγη, τὸν περιεκύκλιον ζωηρότατα τὰ παιδιά, ἀνερχόμενοι εἰς τὰ γόνατά του, ἐκρεμίζοντο εἰς τὸν λαιμὸν του, τὸν ἐφιλοῦν, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ τοῖς διηγήθῃ ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐν ὠραῖον παραμυθίακι μὲ νεράιδαις καὶ βασιλοπούλαις.

Ὅλοι, ὅλοι τὸν ἡγάπων καὶ ἦτο εὐλαχρῆς, πιστός, ἀφωσιωμένος φίλος. Ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ πτωχοτέρου τεχνίτου ὄλοι τὸν ἐτίμων. Πᾶσα σελις τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ἀνεγνώσθη μὲ θαυμασμὸν καὶ ἀπληστῶν ἀπὸ νέους καὶ ἀπὸ γέροντας, ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς πολυτελῶν πολυελαίων καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς καπνίζουσας λυχνίας, ἐντὸς αἰθουσῶν ἐστρωμένων μὲ μεταξωτά καὶ ἐντὸς μικρῶν πανδοχείων παρὰ τὸν σταῦλον ἐν μέσῳ τῆς ὁσμῆς τῶν ἀχύρων καὶ παρὰ τὴν ἀναπνοὴν τῶν ἵππων, διότι εἰς ὅλα του τὰ ἔργα διαχέει τὴν ἀγαθότητά του, κάτωθεν ἐκάστης γραμμῆς ἀκούεται νὰ πάλῃ ἡ εὐγενῆς του καρδιά, καὶ εἶνε ὅλα δι' ὅλους, καὶ ὅλα ἀποπνεύσει θελήγητῶν τι ἀνέκφραστον καὶ χάριν καταγοητεύουσιν.

***

Ὁ Ἄνδρσεν ἀπέθανε τῇ 4 Αὐγούστου 1875. Ἐξέπνευσε δὲ πλησίον τῆς Κοπενάγης εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν φίλου τινός, ὅστις τὸν ἐπεριποιήθη πολὺ κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας καθόσον ὁ Ἄνδρσεν δὲν εἶχε νυμφευθῆ καὶ δὲν εἶχε οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνα.

Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του συνετάραξε τὴν Δανίαν ἀπὸ τοῦ ἐγὸς ἀκροῦ ἕως εἰς τὸ ἄλλον· ὁ θάνατός του ἐθεωρήθη ἐθνικὸν δυστύχημα· ἡ Κοπενάγη πρὸ πάντων ἦτις πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε φωταγωγηθῆ λαμπρῶς ἐορτάζουσα τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐπετηρίδα τοῦ μεγάλου τῆς συγγραφέως καὶ ἠκτινοδόλου ἀπὸ ἀγαλλίας, ἐδυστήθη εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὸ πένθος· ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα τῆς, τὸ Πανεπιστήμιον, τὰ σχολεῖα, ἐκλείσθησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· δὲν ὑπῆρξε τιμὴ τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν μέγαν ἄνδρα τὸ ὁποῖον ἔχανε διὰ παντός. Πάντες, πλοῦσοι καὶ πτωχοὶ κατέθηκαν τὸν στέφανόν των ἐπὶ τοῦ φερέτρου του. Πολλοὶ ἐκίνησαν μακρόθεν καὶ ἤλθον ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν κηδεῖαν του. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, οἱ βουλευταί, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ φοιτηταί, ὅλα τὰ σωματεῖα τῶν συντεχνιῶν,

ὄλοι οἱ θαυμασταὶ του—καὶ ἦσαν ὄλοι ὅσοι εἴξευρον ν' ἀναγιώσκωσι—ὅσοι τέλος ἠδυνήθησαν νὰ χωρέωσιν εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Κοπενάγης, παρσευθήσαν εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν του καὶ συνώδευσαν ἐν πομπῇ τὴν κηδεῖαν του. Καὶ ἔχι μόνον ἡ Δανία ὅσον ἠδύνατο μεγαλοπρεπέστατα τὸν ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἡ Νορβηγία, καὶ ἡ Σουηδία, καὶ ἡ Γερμανία ἔστειλαν στεφάνους ἐκ τῶν πολιτισμότερων ἀνθρώπων νὰ στολίσωσι τὸ φερέτρου του.

Ὅταν ἠνοήθη κατάλογος συνεισφορῶν πρὸς ἀνδρῶν ἀνδριάντος εἰς τὸν Ἄνδρσεν, χιλιάδες θαυμασῶν του ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας πόλεις καὶ ἀπὸ τὰ μικρότερα χωρία, ἐφιλοτιμήθησαν ποῖος νὰ προσφέρῃ μετὰ περισσοτέρας προθυμίας. Ἐκάστος ἐθέρει τιμὴν του νὰ γείνη διὰ ἰδικῆς του δαπάνης ἐν μέρος τοῦ ἀνδριάντος τοῦ προσφιλεστάτου του ποιητοῦ. Οἱ πτωχοὶ ἀνέμιζον τὰ χρήματά των μετὰ τῶν χρημάτων τῶν πλουσίων ὅπως ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ Ἄνδρσεν εἶχεν ἀγάπην δι' ὅλους, καὶ ἡ στοργή του ἦτο μία μεγάλη στοργὴ διαμεριζομένη εἰς πτωχοὺς καὶ εἰς πλουσίους, εἰς μικροὺς καὶ εἰς μεγάλους, οὕτω καὶ ὁ ἀνδριάνς του ὑπῆρξε τὸ ἄθροισμα τῆς ἀγάπης χιλιάδων καρδιῶν, ἕκαστον μῦριον τοῦ μαρμάρου του ὑπῆρξεν εἰς παλμὸς στοργῆς ἀποδομένης εἰς αὐτόν. Καὶ τότε ἐφάνη ὅτι εἶχε πολὺ δίκαιόν ὁ Ἄνδρσεν, ὅταν μὲ τὴν χάριν καὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν ἔλεγεν:

—Ὅλοι μὲ ἀγαποῦν.

Ἄληθώς· ὄλοι τὸν ἡγάπων.

***

Ὁ Ἄνδρσεν εἰς ἐν διήγημά του παριστάνει ἕνα ἀπλοῦν στρατιώτην ὅστις δι' ἐνὸς θαυματουργοῦ πυρετοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ μίαν μάγισσαν, κατορθώνει νὰ λάβῃ σύζυγον μίαν βασιλοπούλιν καὶ ν' ἀνακηρυχθῆ βασιλεὺς ἐν μέσῳ τοῦ φρενητώδους ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῶν ἐξάλλων ζητωκραυγῶν ὀλοκλήρου λαοῦ, καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὀπλῶν τοῦ παράτεταγμένου στρατοῦ.

Δὲν σῆς φαίνεται ὅτι τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ πυρετὸν τὸ κατορθόνον τὰ ὀπίστευτα καὶ πραγματοποιοῦν τὰ ἀδύνατα, εἶνε ἡ βοηθοῦσα τὴν φυσικὴν εὐφυίαν σταθερὰ καὶ ἐπίμονος θέλησις, ἡ ὁποία ἀνύψωσε καὶ τὸν Ἄνδρσεν εἰς τὸν λαμπρότατον καὶ ἐνδοξότατον θρόνον—τὸν θρόνον τῆς μεγαλοφίας—αὐτόν, τὸν βασιλεύοντα υἱὸν τοῦ ἐνδεοῦς ὑποδηματοποιῦ, τὸν γεννηθέντα ἐπὶ ἐνὸς κηλιδαμένου σκεπάσματος φερέτρου;

Αἰμυλῖος Εἰμαρμενός

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΚΡΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΚΟΥΝΕΛΙΟΥ

Τέσσαρα μικρὰ κουνελάκια ἐγενήθησαν ἐντὸς φωλεᾶς ἐστρωμένης μὲ χορτάρι, καὶ ἔζων εὐτυχῇ καὶ θερμῶς ἐντὸς τῆς μητρικῆς τῶν ἀγκάλης.

Ἦσαν μικροῦλάκια, παχουλά, ὅμοια καὶ τὰ τέσσαρα ὡς πρὸς τὴν χάριν καὶ τὸ πάχος· ἀλλ' ἐν ὧ τὰ τρία ἐξ αὐτῶν εἶχαν λευκὴν τὴν κοιλίαν των καὶ κατάστικτον τὴν βάρχιν των, τὸ ἐν ἦτο λευκὸν ἀπὸ τὴν κορυφῆνώς τὰ νύχια, καὶ ἡ μήτηρ του ἦτο ὅλη χαρὰ διὰ τὴν ἰσχυρότητα τοῦ τέκνου τῆς.

Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο κουνελεῖ τὸσον χαριτωμένον ὅσον αὐτό, καὶ ὅσον ἐμεγάλωνε τὸσον ἐγένετο ὠραιότερον· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπον ὡς ρουθίνια, οἱ ὀδόντες του ἦσαν κοπετοὶ ὡς ὀδόντες πριονίου, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥύγχους του εἶχε μύστικα ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς τρίγας ἐκατέρωθεν.

Ἡ κυρὰ κουνελαῖνα τὰ ἡγάπα καὶ τὰ τέσσαρα μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ἀλλ' ἡγάπα ξεχωριστὰ τὸν Ἀσπροῦλιν, τὸ πρῶτό της κουνελεῖ.

Πρῶτα ἦτο τὸ πρῶτο παιδί της· ἔπειτα ἐκοπίασε περισσότερο νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ ὅταν μία μητέρα ὑποφέρει πολὺ διὰ τὸ παιδί της, τὸ ἀγαπᾷ καὶ περισσότερο· τέλος ἡ λευκότης του τὴν ἔκαμε νὰ ὑπερηφανεύεται· ὠνειροπόλει δι' αὐτὸ μέγαρα πράγματα. Ποῖα; δὲν τὸ ἔξευρεν οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία. Ἴσως θὰ βραβευθῆ εἰς κανένα διαγωνισμόν, ἴσως θὰ γείνη ὁ πρόγονος ὀλοκλήρου φυλῆς λευκῶν κουνελίων, ὅπως αὐτό· τῷ ἔδιδε λοιπὸν ἀφθόνως ὠραιὰς καὶ ἐλεγκτὰς τροφάς, καὶ ὅλον ἐμεγάλωνεν.

Ἐπλησίαζαν νὰ γείνουν δύο μηνῶν, καὶ κατὰ

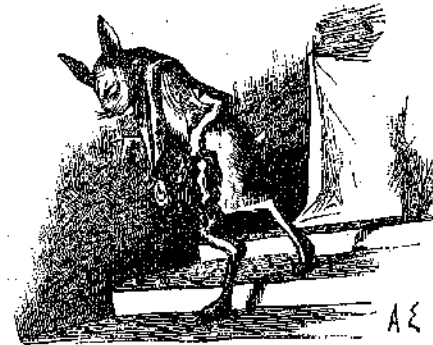
τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τῶν κουνελίων ἀποχωρίζον τὰ μικρὰ ἀπὸ τὰς μητέρας· ἡ μήτηρ των ἐπερίμενε μὲ καρδιοκτύπι τὴν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ· μαζὶ μὲ τ' ἄλλα θὰ τῆς ἔφευγε καὶ ὁ Ἀσπροῦλης.

Τὰ εἶχεν ἀποκόψει καὶ τὰ τέσσαρα ἔρροκάνιζον ἤδη δαυκία μὲ τὰ δοντάκια των, καὶ ἐνίοτε θύαν ἀπὸ τὰς χαραγὰς τῆς φωλεᾶς των ἔδλεπον ἔξω τὴν πεδιάδα, τὰ κατελάμβανεν ἐπιθυμία νὰ δραπετεύουσιν καὶ νὰ τρέξουν ἐλευθέρως ἐκεῖ

ἔξω. Ἀπὸ τὴν φωλεᾶν των ἡ ὁποία ἦτο εἰς ὕψην ἡν ἔσαν ἔδλεπον ἐν μικρὸν κηφάριον, καὶ ὀλίγον παρέκει νήσας αἱ ὁποῖαι ἐβάδιζον ἐντὸς τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἐνὸς ρυακίου, πρὸς τὰ δεξιὰ μίαν μηλέαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀδιακόπως ἤρχοντο καὶ ἐφλούρουν καὶ ἐμάλωνον οἱ σπουργίται, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν θύραν ἐνὸς σταύλου εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου διέκρινον ἀγελάδας τινάς.

Ἄμα ἐξημέρουν ἤρχιζεν ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος· τὴν μεσημέριαν ἐγένετο ὀλιγὴ ἡσυχία· ἀλλ' ἄμα ἤρχιζεν ὁ ἥλιος νὰ γίνετα ὀλιγώτερον καυστικὸς οἱ σπουργίται ἤρχιζον νὰ φωνάζουν, αἱ νῆσσαι νὰ σαλαβουτοῦν ἐν τῷ ρυακίῳ αἱ ἀγελάδες νὰ μυκνῶνται, καὶ ὁ θόρυβος

διήρκει ἕως τὸ λυκαυγές. Τὰ μικρὰ κουνελεῖα ἤθελον νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ὅ,τι ἔκαμνον τὰ ἄλλα ζῶα. Ἐδλεπον μὲ περιεργίαν τὰ πτηνὰ νὰ πετοῦν, καὶ νὰ πηγάθουν ὑψηλὰ καὶ μακρὰν, ἔδλεπον καὶ τὰς ἀγελάδας νὰ πηγαίνου νὰ βοσκῆσουν, καὶ τότε καὶ αὐτὰ ἐπεθύμουν νὰ τρέξουν εἰς τὸ πρᾶσινον λιβάδι.

Πόσον μέγας τοῖς ἐφαίνετο ὁ περίβολος τῶν ὀπῶν εἶχον ἐνώπιόν των! Καί ἡ ἐκπληξίς των δὲν εἶχε πλέον ὄρια ὅταν ἡ κυρά Κουνέλαινα

τοῖς εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι μεγαλείτεροι ἀκόμη περίβολοι, τοὺς ὁποῖους δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδωσι. Τοῖς ὠμίλησε περὶ δασῶν, κρημνῶν, σπηλαίων, τὰ ὅποια αὐτὴ ἐγνώριζε διότι ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν· οὐδὲ εἰς μίαν ἡμέραν εἰμπόρει κανεὶς

νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τῆς γῆς, τόσο μεγάλη ἦτο, τοῖς ἔλεγε· καὶ τὰ κουνελάκια τριγύρω τῆς ἀραδιασμένα τὴν ἠκούωντο μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Εἰς τὸν Ἀσπρούλην αἱ διηγήσεις αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Ἀχ! ἔλεγε, θὰ μ' ἀφήσουν τέλος πάντων κ' ἐμένα νὰ τὰ ἴδω αὐτὰ τὰ παράδοξα πράγματα;

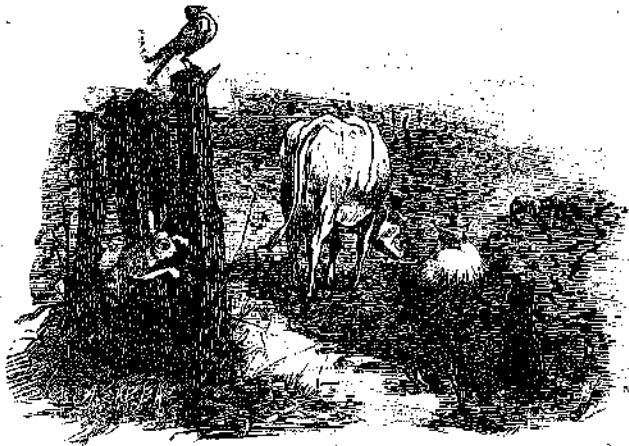
Καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἐφαίνετο πολὺ ἀνησυχούσα, αὐτὸς τὴν ἐθώπευεν, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἀφ' οὗ τὰ ἴδη. Ἀλλ' ἐκεῖνη, ἔσσειε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ δὲν ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

— Ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ κακοποιῶν ζῴων.

— Ἐγὼ τὰ νύχια μου καὶ τὰ δόντια μου.

— Ἐχουν καὶ αὐτὰ, ἀγόρι μου, ἀλλὰ τὰ δόντια των εἶνε μακρότερα καὶ τὰ νύχια των ἐξύτερα. Ἄλλοτε πηγαίνεις ἔχεις καιρὸν διὰ ταξείδια.

Ἀλλ' ὁ Ἀσπρούλης ἔσειεν ἐξ ἀνυπομονησίας τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐν ᾧ περιέτριψε τὸ ξύλον τῆς φωνῆς ἔκαμαν τὰ σχέδιά του, καὶ μίαν ἡ-

μέραν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἔλειπεν, ἐδραπέτευσε.

Μόλις ἔκαμεν ἑκατὸν βήματα, εἶδε κατὰ τὸ ὄπισθον τὸν ἐκάρφωσεν ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐξ δέρματα μὲ τρίχωμα κοκκινωπὸν ἐκρέμαντο εἰς ἓνα τοῖχον. Διειτρήουν ἀκόμη τὸ σχῆμα τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτεν ἕκαστον, ἀπὸ τοῦ ἄχρου δὲ αὐτῶν ἐτρεχεν ὀλίγον αἷμα.

Ἦσαν δέρματα κουνελίων τὰ ὅποια ἐσκόπευσεν νὰ τὰ κάμουν γουνομάτα.

— Πῶς; Τι; τὰ σκοτόνουν λοιπὸν καὶ τὰ κουνελία;

Ἀλλὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὴν ἐλησμόνησε πολὺ ταχέως βλέπων καθ' ὁδὸν τόσο ποικίλα πράγματα. Εἰς χοῖρος ἐγρύλλιζεν ἐν τῷ βορβόρῳ, μίαν αἰξ ἀναρριχάτο ἐπὶ ἐνὸς πετρώδους ὑψώματος· εἶδεν ἀληλοδιαδόχως ποτικούς, σκύλους, μοσχάρια, καὶ ἔξαφνα περιστράς νὰ πετώσιν.

Ἐπέτιον, ἐπέτιον τόσο ὑψηλά, ὥστε δὲν τὰς ἐβλεπε πλέον. Ὅταν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν του παρετήρησεν ὅτι εἰς γάτος τὸν κατεσκόπευε, καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι τὸν εἶδε πολλάκις εἰς τὸ κηπάριον, στρέφοντα ἀπὸ τὴν θέσιν του ἐχθρικώτατα πρὸς αὐτὸν βλέμματα.

Τοὺς ἐχώριζεν ἡ αὐλὴ ὀπισθέν του ὑπῆρχε μίαν ἀποθήκη. Ὁ γάτος εἶχε στριμωχθῆ ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ μαγειροῦ, ἀκίνητος· οἱ ὀφθαλμοὶ του ὀλάνοικτοι ἐξήστραπτον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠνωρθώθη.

Ὁ Ἀσπρούλης ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του στιγμὴ· ἐσυλλογίσθη τὴν μητέρα του

καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τοὺς ἤνοιξεν αἰφνης ἀκούσας φρικτὴν ὑλακίην. Ὁ γάτος δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν θέσιν του· ὁ Ἀσπρούλης μὲ ἐν πῆδημα ὑπερεπήδησεν ἐν ἀμαξίᾳ, πλησίον τοῦ ὀποῖου εἰς μανδρόσκυλος λυμένος ὑλάκει, καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ ἀποθήκη περιεῖχεν ἄχρουν πολὺ· ἐκεῖ μεταξὺ τοῦ τοῖχου καὶ τοῦ ἄχρου ἦτον ἡ σωτηρία του. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ ἔμεινεν ἐκεῖ ζαρωμένος μέχρι τῆς νυκτός.

Τότε ἐτόλμησε νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔκαμε δύο βήματα εἰς τὰ ψαχτά, καὶ εὔρε μίαν ὀπήν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ τοῖχου ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐκπληξίς τὸν κατέλαβεν. Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὴν πεδιάδα, καὶ αἱ στέγαι καὶ τὰ νερά ἔλαμπον. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐσειόντο· αἱ βῆτοι ἀπὸ μακρὰν ὠμοιάζον μὲ μορφὰς ἀνθρώπων ἢ ζῴων. Τὶ ὠραῖον θέαμα! ἀλλ' ἔξαφνα, ἐκεῖ, ὄχι μακρὰν του, ἐκινήθησαν δύο ἄτα μαύρα, καὶ κρῶς ἰδρῶς τὸν περιέβρεξεν.

Ὁ γάτος! ὁ γάτος θὰ ἦτο!

Ὁ Ἀσπρούλης ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἐσταμάτησε μόνον εἰς τὸ δάσος ἀφ' οὗ ὑπερεπήδησεν ἓνα κῆπον, ἐν ρυάκιον, πέντε ἀγρούς, ἀσθμαίνων, ἐξηνητλημένος· τριγύρω του ἐκινούντο καὶ τινες ἤκουε κατὰ πηδημάτων ἔξαφνα, ἀπὸ μίαν κραυγὴν ἐκπληξέως τὴν ὁποίαν ἐξέβαλεν ὅτι τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησεν ἐνώπιόν του, ἐνόησεν ὅτι εὕρισκετο ἀπέναντι ἄλλου κουνελίου.

— Εἶμαι ὁ Ἀσπρούλης, τῷ λέγει σιγά, σιγά ἴσως εἰμῶθα συγγενεῖς.

Ἀρα τὸν εἶδε τὸ ἄλλο κουνελί, τοῦ ἔκαμε πολλὰς περιποιήσεις, τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἤδη, τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ μαζὴ του· καὶ οἱ δύο ἐπεριπάτησαν ὀλίγον διάστημα ὁμοῦ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμῶν, τὸ ἄλλο κουνελί, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Πηδηκτούλης, ἐσταμάτησε καὶ τῷ εἶπε:

— Σὺ πῆγαινε ἀπὸ τὸν δρόμον κ' ἐγὼ θὰ

ὑπάγω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα· θὰ συναντηθῶμεν κάτω ἀπὸ μίαν βελανιδιάν, τὴν ὁποίαν θὰ εὕρῃς δίχως ἄλλο εἰς τὸν δρόμον σου.

Ὁ Ἀσπρούλης ἤκουσε τὴν συμβουλὴν του καὶ ὅταν συνητήθησαν ὁ Πηδηκτούλης μετὰ πενήτηντα βήματα τῷ λέγει πάλιν.

— Ὁ τόπος οὗτος δὲν εἶνε ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνας ἀγριόγατος εἶνε κρυμμένος ἐδῶ καὶ καταβρυχθῆζει ὅσους πίπτουν εἰς τὰ νύχια του. Σὺ πῆγαινε ἀφ' ἐκεῖ· ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἀφ' ἐδῶ· θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν πρῶτον βράχον τὸν ὁποῖον θ' ἀπαντήσης.

Ἐφθασαν εἰς τὸν βράχον καὶ οἱ δύο συγγενῶς, ἔπειτα ἤρχισαν νὰ βαδίζωσιν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπλησίαζον εἰς μικρὸν δάσος τὸ ὁποῖον εἶχε

πολλὰ στενά μονοπάτια, ὁ δόλιος Πηδηκτούλης ὁ ὅποιος ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ ξεφορτωθῆ τὸν Ἀσπρούλην, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τριτὴν φορὰν καὶ τοῦ εἶπε.

— Καλὰ ἐκάμαμεν καὶ ἐχωρισθήκαμεν. Ἡ ἰδέα μου εἶνε νὰ περιπατῶμεν ὁ καθεὶς χωριστά, χωρὶς νὰ φροντίξῃ ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, ἕως εἰς τὸ σταυροδρόμι τὸ ὁποῖον θ' ἀπαντήσωμεν ἐκεῖ κάτω. Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς σπάγους; Εἶνε δίχτυα διὰ τὰ κουνελία· πρόσεξε νὰ μὴ ἐμπλεχθῆς, διότι ἂν ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τὰς ἐκτίδας καὶ ἀπὸ τοὺς γάτους, ἐδῶ ὅμως κινδυνεύομεν

ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Ὁ τόσο ὠραῖος συμβουλάς διδων Πηδηκτούλης δὲν ἐπρόβασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, ὁ εἰς τῶν ποδῶν του ἐπάσθη εἰς τὸ δίχτυον, ἀγωνιζόμενος δὲ διὰ ν' ἀπαλλαγθῆ περιεπλέχθη περισσότερο εἰς αὐτό.

— Βοήθεια! ἀνέκραξεν.

Ἀλλ' ὁ Ἀσπρούλης, κατατρομάζας, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἐπέρασεν, ὅσον τὸ δυνατόν προφυλακτικώτερα, ἠδύνατο τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου κατὰ πρῶτον εἶδε τὸν Πηδηκτούλην.

— Ἄν ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ κινδύνους, ἐσκέπτετο, καλλίτερα νὰ ζῇ κανεὶς ἤσυχα εἰς

την φωλεάν του. Διότι τί ωφελεί νά περιτρέχης τὰ δάση, ἀφ' οὗ εἰς πᾶσαν στιγμήν κινδυνεύεις ν' ἀποθάνῃς;

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνεθυμήθη μὲ πόνον καὶ μὲ στοργὴν τὴν μητέρα του, τοὺς ἀδελφούς του, τὴν ἀσφαλῆ φωλεάν ὅπου τὸν περιέμενον, καὶ ἐπεθύμει, ἐπεθύμει πολὺ νὰ ᾔτο πλησίον των.

Ἰκτίδες, ἀλώπεκες καὶ ἄλλα κακοποιὰ ζῷα περιφέροντο ἐκεῖ εἰς τὴν σκιάν, κινῶντα τὰ φύλλα τῶν χόρτων. Ὁ Ἀσπροῦλης ἐφοβεῖτο, ἔτρεμεν' ἀλλ' ἐξαφνα φρικώδης τρόμος τὸν κατέλαβε, τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν κατεδίωκον. Ὁρμησε τότε εἰς τὴν κοιλάδα τὴν καταφώτιστον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, καὶ τεντωμένα ἔχων τὰ ὦτα, νομίζων ὅτι ἀκούει ὀπισθεν τοῦ τὸ ἀκατάπαυστον βᾶδισμα τῶν ζῶων τὰ ὅποια τὸν ἐκυνήγουν διὰ νὰ τὸν καταβροχθίσουν, ὑπερεπήδα φραγμούς, διήρχετο τάφρους, ἀνερχόχαιτο λόφους.

Ἐπειδὴ εἶχε τὰ νῶτά του ἐστραμμένα πρὸς τὴν σελήνην, ἔβλεπε δύο μαύρας σκιάς, τὰς ἰδίαις τὰς ὁποίας εἶδε κατ' ἀρχὰς ὅταν ἐδραπέτευσεν, ἐκτενομέναις ἐνώπιόν του· ἀλλὰ τώρα ἔτρεχον ἐμπρὸς αὐτά, καὶ δὲν τὸν ἄφινον οὐδὲ στιγμήν, καὶ

ἐγίνοντο ἐνίοτε πελώρια. Ὡ! δίχως ἄλλο στρατὸς ὀλόκληρος ἔχθρῶν τὸν κατεδίωκε.

Τέλος πάντων, μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ πλέον ἀπεφάσισε νὰ καθίσῃ, νὰ περιμεῖνῃ τὸν θάνατον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θάνατος δὲν ἤρχετο, ἀνέλαβε θάρρος καὶ στραφεῖς ὀπίσω, παρετήρησε τοῦ ἦτο.

Κανείς δὲν ἐφαίνετο ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἡ σελήνη τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα μαζὶ του.

Τότε ἐνόησεν ὅτι αἱ δύο ἐκείναι σκιάι, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐφόβισαν τόσο πολύ, δὲν ἦσαν ἄλλο τι παρὰ ἡ σκία τῶν ὄτων του. Τὸν κατέλαβεν ἐντροπὴ διὰ τὴν δειλίαν του.

Ἦρχισε νὰ ἐξημερόνῃ ὀλίγον· κατ' ὀλίγον καὶ ὁ Ἀσπροῦλης εὐρέθη πλησίον τοῦ θυακίου, τῶν νησῶν, τοῦ σταύλου καὶ τοῦ κηφαρίου.

— Εἶδες, παιδί μου; δὲν σὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ; τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του ὅτι πολυλάκις καὶ ἀπὸ τὰ μακρονότερα ταξείδια, καὶ ἀπὸ τὰς ὠραιότερας περιπετείας, προτιμότερα εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνει τις εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐν μέσῳ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαποῦν;

(Μετάφρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Η ΚΑΛΗ ΕΚΛΟΓΗ

« Τέκνον, » εἶπεν ἡ μητέρα·
« Εἰς αὐτὸ τὸ σενδουκάκι
« Εἶναι μέσα ἐν σπαθάκι,
« Ἐν βιβλίον, μία σφαῖρα.
« Τοῦτο εἶναι τὸ κλειδί.
« Ἄνοιξε, καλὸν παιδί.
« Καὶ σοι δίδεται ἡ χάρις
« Ἐν ἑκ τῶν τριῶν νὰ πάρῃς ».

Καὶ ἀνοίγει τὸ παιδάκι
Τὸ μικρὸ τὸ σενδουκάκι,
Καὶ εὕρσκει, ὦ χαρὰ του,
Ὅσα εἶπεν ἡ μαμά του.

Τὸ σπαθί· καὶ τοῦ σπαθί
Ἄλλο τέτοιο νὰ βρεθῇ;
Καὶ ἡ σφαῖρα τί μεγάλη!
Σὰν αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη.

Μὲ χαμόγελο κοντά του
Καθισμένη ἡ μαμά του
Ἐπερμένει νὰ ᾄδῃ
Τί θὰ πάρῃ τὸ παιδί.

Πλὴν τὸ φρόνιμον παιδίον
Νὰ ἐκλέξῃ δὲν βραδύνει·
Σφαῖραν καὶ σπαθί ἀφίνει,
Καὶ ἀρπάζει τὸ βιβλίον.

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον προσκαλοῦνται νὰ συμμετάσχωσιν ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι τῆς « Διαπλάσεως » οἱ μαθητὸντες τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἡ « Διαπλάσις » ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ εἶνε ὀλίγοι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ διαγωνισθησόμενοι, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουσι πόσον εἶνε χρήσιμος καὶ ἀναγκαῖα ἡ γλῶσσα αὕτη εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀνεπτυγμένον καὶ ἀφοῦ πάντες σχεδὸν οἱ μικροὶ φίλοι τῆς « Διαπλάσεως », ὡς ἀνεπτυγμένοι πλέον καὶ αὐτοί, καταγίνονται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δέον νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν μετάφρασιν τοῦ κατωτέρου γαλλικοῦ διηγηματιοῦ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 25^{ης} τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου. Ἡ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, θὰ δημοσιευθῶσι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα ὧν ἡ μετάφρασις ἔσται ἐπιτυχής.

LE LAPIN SUR LE MUR

Savez-vous faire le lapin sur le mur ?

Non ? eh bien, regardez Madeleine, ou Lélène, comme l'appelle sa maman.

Regardez comme elle arrange ses doigts; arrangez les vôtres de même et vous ferez, vous aussi, le lapin sur le mur.

La main droite, vous voyez bien comme elle est placée; la main gauche est par-dessous; ce sont les doigts de cette main-là qui font les deux pattes de devant de la petite bête.

Voyez, voyez comme il court, le petit lapin; comme ses petites pattes se démènent!

Dédé, le petit frère de Lélène, pousse des cris de joie.

Lélène est bien contente de l'amuser, cela se voit dans ses yeux.

— Cours, cours toujours, petit lapin, autrement le chien t'attrapera.

Pan! pan! le chasseur a tiré deux coups de fusil. Le lapin dresse les oreilles. Est-ce qu'il est tué, le petit lapin ?

Ah bien oui! pas si bête! au contraire il court de plus belle.

Et Dédé rit, et Lélène est contente, et ils s'amuse tous deux comme un bon petit frère et une bonne petite sœur.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε τι ώρατα πράγματα έχει αυτή η εικόνα! πώς είναι κομωμένα ώσαν να κάθισε ένα παιδάκι και τὰ ἐξωγράφισε σιγά, σιγά, προσεκτικά ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα του. Ἐλα, νὰ σὰς ἰδῶ, εἰμπορεῖτε νὰ τὰ ζωγραφησάτε καὶ σεῖς τόσοι ὅμοια, ώρατα; Εἰμπορεῖτε; ἄχ πῶς ἤθελε νὰ ἤμουν ὀπίσω ἀπὸ τὸν ὠμόν σας καὶ νὰ ἐσκυπτα, καὶ νὰ ἐδλεπα πῶς κινεῖτε τὸ χεράκι σας καὶ πῶς θὰ τὰ κατεφέρετε!

Πρῶτα πρῶτα ἔρχεται ἡ οἰκία, μὲ τὴν στέγην της, τὰς δύο καπνοδόχους της, τὰ τέσσαρα παράθυρά της, τὴν θύραν της, καὶ τὸ ἀέτωμά της τὸ τριγωνικόν, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ τὰ δύο παράθυρα. "Ὅλα εἶνε κλειστά" σιωπῆ ἄκρα' οὔτε παιδίον φωνάζει, οὔτε σκύλος γαυγίζει, οὔτε καπνὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον' εἶνε ἀκατοκίχτος ἀρά γε ἡ οἰκία, ἡ μήπως τὰ παιδία καθήμενα περὶ τῆς μητρὸς των, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας, ὅπου ὑπάρχει κήπος τὸν ὅποιον δὲν βλέπομεν, ἀναγκνῶσκουν μετὰ προσοχῆς; Φαντασθῆτε αὐτὴν τὴν σιγήμην νὰ λύουν αἰνίγματα τῆς «Διαπλάσεως» καὶ αὐτὰ, δὲν θὰ εἶνε ἀστεῖον, αἱ;

Ἐπειτα ἔρχεται τὸ γατάκι τὸ ὅποιον παίζει μ' ἕνα κουρελάκι' παρατηρήσατε πῶς ἔχει προτεταμένην τὴν κεφαλὴν του, τεντωμένα ταυτιά του, ἀνωρῶμένους τοὺς μύστακὰς του, φλογεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πῶς μὲ τὸ δεξιὸν πόδι πασπατεύει, ἀρπάζει, σύρει, πετᾷ, κυλίει, ξεσχίζει τὸ παιγνιδάκι του.

Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ἐλέφας μὲ τὸ πελώριόν του καὶ ὀγκῶδες σῶμα, μὲ τὰ πλατέα του ὠτα καὶ τοὺς μικροὺς του ὀφθαλμούς, μὲ τὴν μακρὰν του προβοσκίδα, ἣτις τῷ χρησιμεύει ὡς χεῖρες, διότι μὲ αὐτὴν συλλαμβάνει καὶ φέρει τὴν τροφήν εἰς τὸ στόμα, μὲ ταὺς δύο ὀξεῖς του χαυλιόδοντας ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατασκευάζουν τὰς σφαιρας τοῦ μπιλιάρδου καὶ τὰ ώρατα ἐκεῖνα κατακίτρινα κτένια, μὲ τοὺς χονδρούς του πόδας τῶν

ὁποίων ὁ καθῆς εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ σας, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου, καὶ μὲ τὴν μικρὰν του οὐρανὴν ἦτις κρέματα ἀπ' ὀπίσω σὺν φιδίλι.

"ὦ! νὰ, ἔρχεται κ' ἕνας ἵππος μὲ τὸ κάρρον του ἀλλὰ ποῦ βαδίζει δίχως ὀδηγόν; ἂν προχωρῇ ὀλονέν θὰ πατήσῃ τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία τὰ ὅποια παίζουν ἐμεῖ! ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ νὰ εἶνε ἀράγε αὐτὸς ὁ κύριος παραγωγεὺς ὁ ὁποῖος ἄφηκε μόνον του τὸ κάρρον του; δίχως ἄλλο θὰ εἶνε ὁ κατεργάτης ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παίζει παρειαὶ καὶ τώρα εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς σανίδος καὶ τοῦ ἔπεσεν ὁ πῖλός του' αὐτὸς θὰ εἶνε τὸ ἄλλο παιδίον θὰ τὸν προσεκάλεσε νὰ παίζουν τὸ τραμπάλισμα καὶ ἔστησαν τὴν σανίδα ἐπὶ ἐνὸς κορμοῦ δένδρου καὶ ταλατεύονται καὶ ἀναβαίνει ὁ εἰς καὶ καταβαίνει ὁ ἄλλος καὶ τραγωδοῦν γελῶντα:

τράμπτα τραμπάλισμα
πέφτω καὶ τσακίζομαι
καὶ χτυπῶ τὴ μύση μου
καὶ μὲ κλαίει ἡ νύφη μου.

νὰ ἰδοῦμεν ὅμως, προκομμένη, ἂν ἡ νύμφη σου θὰ κλαίῃ ἢ σὺ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ ὁ κύριός σου διότι ἤργησες καὶ ἀφήσες ἀπότιστον τὸ ἄλογον;

Τώρα ἔρχεται ὁ σιδηρόδρομος' παρατηρήσατε τὴν ἀτμάμαζον ἐμπρὸς μὲ τὴν μηχανὴν καὶ τὸν λέθητα τὸν γεμάτον βραστὸν νερόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐξέρχεται ὁ ἀτμός ὁ κινῶν τὴν μηχανήν' πῶς τρέχει, πῶς τρέχει, βρρρ! βρρρ! καὶ σύρει καὶ μίαν ὀλόκληρον ἀμαξοστασίαν κατόπι της μὲ τίσους ἐπιβάτας, βρρρ! βρρρ! τρέχει, πετᾷ ἐπὶ τῶν δύο σιδηρῶν γραμμῶν, ὡσαν νὰ εἶχε πτερὰ' τώρα ἀρχίζει νὰ σφυρίζῃ δυνατὰ, δυνατὰ, φίσσος! φίσσος! πλησιάζομεν εἰς τὸν σταθμόν, πλησιάζομεν νὰ φθάσωμεν, ὦ! ἐφθάσαμεν!

Μὲ τὸν σιδηρόδρομον ὅμως ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς εἰκόνας. Εὐγέ μας!

ΦΙΑΟΜΗΛΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν σου, καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου, καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

— Ἄνθρωπος δίχως φίλον εἶνε δένδρον δίχως φύλλα.

— Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ δὲν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτὸν της, διότι τότε θὰ μεταδληθῇ εἰς ἀλαζονείαν.

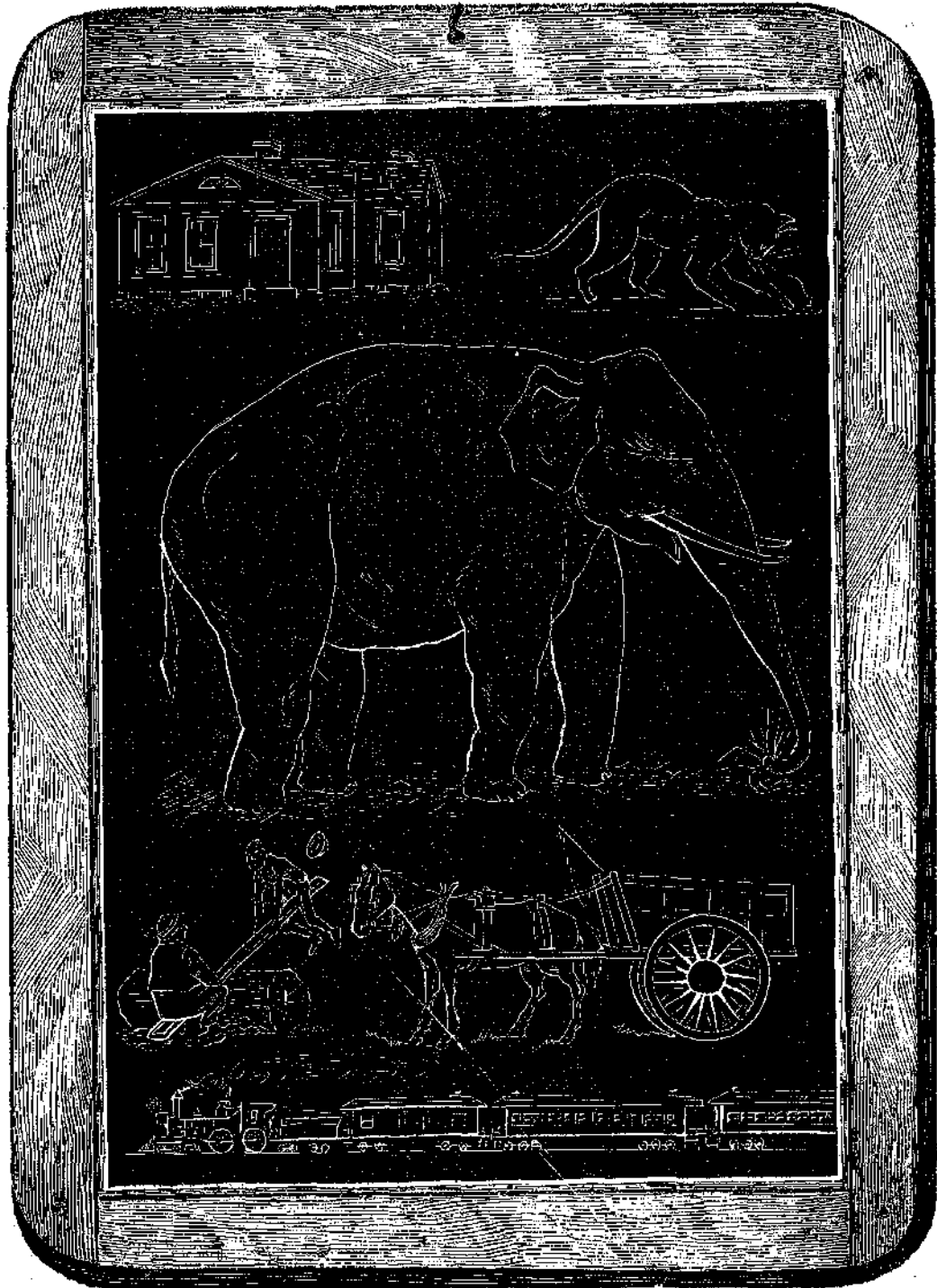
— Ὅλοι αἱ εὐγενεῖς καρδαὶ πόσον ἀγαπῶσι τὴν Πατρίδα!

— Θέλε νὰ σὲ συμβουλεύουν καὶ ὄχι νὰ σὲ ἐπαينوῦν.

— Πόσον εὐτυχὴς εἶνε ὁ ἐκτελῶν τὸ καθήκον του!

— Σὲ ἐβλαψέ τις; συγχώρησέ τον' αὐτὴ εἶνε ἡ εὐγενεστερά σου ἐκδίκησις.

— Εὐτυχὴς εἶνε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον εἶνε εὐλικερινός, διότι χάριν τῆς εὐλικερινείας του τῶ συγχωροῦν πολλὰ σφάλματά του.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣΟΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ

ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΠΑΙΣ

- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.** Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἀριστὰ ἔργα τοῦ συγχρόνου ἔθνικου ἡμῶν ποιητοῦ. Πωλοῦμενοι ἀλλաχοῦ ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΕΔΑΕΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΑΗ.** Δύο δοκῶδεις τόμοι περιέχοντες γλαφυρώτατην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλευθέρσεως τοῦ ὄθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλοῦμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 10 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.** Τέσσερες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἔξοχος ιστοριογράφος ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλοῦμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ. ΟΔΟΠΟΡΟΣ.** Ὁραϊστάτων ἐπικολυρικῶν ποιήματα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλοῦμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ. ΧΑΡΙΤΙΝΗ.** Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλοῦμενον ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. —,55
- Π. ΧΑΔΚΙΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΒΕΝΕΡ.** ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἄγγλος φιλόσοφος διευτύσσει τοὺς ἀπαραβάτους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαρὰ ψυχαί. Πωλοῦμενον ἀπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΧΡΗΤΟΘΕΙΑ.** Ἡθικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ ἄλληλοπροσπῆς φέρεσθαι. Πωλοῦμένη ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. —,95
- ΤΡΑΟΥΔΙΑ ΟΛΥΜΠΟΥ.** Συλλογὴ δημοτικῶν φημάτων εἰκονιζόντων τὸν βίον τῶν ὑπερηφάνων παλληκαρίων καὶ ἔχοντων μεγαίστην ιστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλοῦμενα ἀλλαχοῦ ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ . . . . . φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ.** Ἡθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παιδῶν. Πωλοῦμένη λεπτ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

* Πάντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ἀμ. ληρῆ τὸ ἀντίστοιχον αὐτῶν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἰσχυραῖς καὶ τοῖς ἑσπεραῖς ἐγγραμματίστοις καὶ ἰσχυρογράμμοις συνδρομητὰς κατὰ τὸ ἔτος 1882. * Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀνωτέρω τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ὅν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, πρὸς τὸν ἴδιον παροτίθει.

* Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διαπλάσιν», παρέχει τῷ συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἑνὸς μόνου ἀποστέλλομένου ἐκ ἑκάστου βιβλίου.

* Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ ἰσχυρῆ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ ἑκα ἑκάστῃ, ἢ πᾶσι ἐκ αὐτῶν ἢ καὶ ἑνὸς μόνου.

Οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἄνευ προπληρωμῆς.

ΑΙ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλοῦμενοι ἐν τῷ Γραφεῖρι τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδομένους
τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

* Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστέλλομενος φρ. 2, 80

Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτησίαι καὶ μόνον προπληρωτέαι: * Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ εἰς τὴν Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου

Συνδρομητῇ ἐγγραμματίστῳ κατὰ πᾶσαν ἑποχὴν καὶ ληρῶσιν τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἕως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν ὄλλοις δωρεὰν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀρτίαι δ' ἑκπαιδευτικῶν δραχ. 20 ἐπὶ καὶ 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας κλεινοῦς συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐν τῷ ἰσχυρῷ καὶ τοῦ ἑσπεραίου ἀποστέλλονται διὰ γραμματίσμων (τῶν 10—20 λεπτ.) Ἑλλην., καὶ ἔξω τῶν λοιπῶν εὐρώπ. κρατίων, ὡς καὶ δι' Ἀμερικανικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν τῶν δὲ εἶναι πολλὰ διὰ χρονομετρημάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑπιταγῶν, διὰ τοκομηρίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματομετρημάτων καὶ συναλλάγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' αὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, ἀρ. 25, ἀπέναντι τῆς Ῥομέης, ἐν Ἀθήναις.